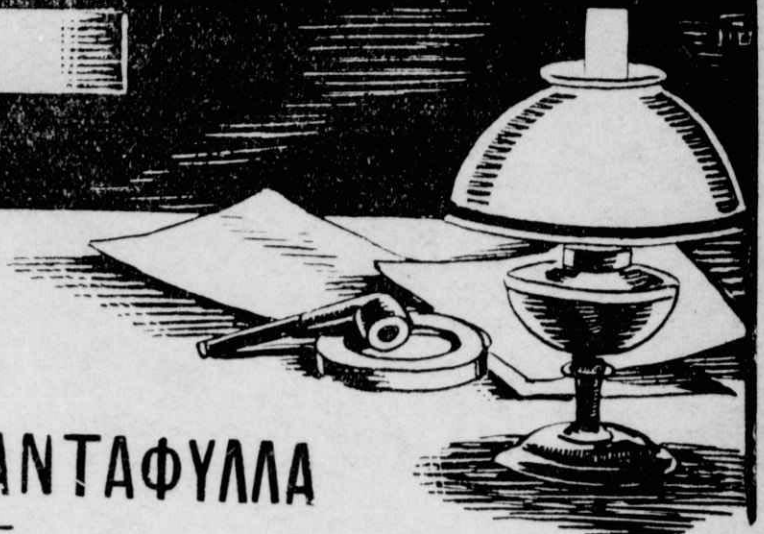

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ο Μαθιός δεν ήθελε γράμματα. Κείνο που λαχταρούσε αυτός ήταν η θάλασσα. Ο πατέρας του τον έστελνε στο σκολειό μὰ κείνος τώσκαζε και κατέβαινε στο μικρό λιμανάκι για να καμαρώσει την αγαπημένη του τη θάλασσα. Οί ψαράδες με τις πλεχτές σκούφιες, που διωρθώνανε άργα-άργα τὰ δίχτυα τους, και οί καλαφάτηδες που διπλωρώνανε τὰ καϊκια για να τὰ καλαφατήσουνε τονέ φχαριστούσανε πιο πολύ από τὰ ξερά και άνοστα λόγια του γέρο δάσκαλου που του κοκκίνιζε αλύπητα με τή βέργα τὰ χέρια του. Ο πατέρας του αν και φτωχός πίμενε να τονέ μάθη δυο γράμματα για να μη μείνη κούτσουρο· «άθρωπος βρέ άγράμματος, ξύλο άπελέκητο» του έλεγε πάντα. Σαν είδε πως του κάκου ξωδιάζει τον έβγαλε από το σκολειό και τονέ πήρε μαζί του στο καϊκι.

Ο Μαθιός δούλευε τώρα φχαριστημένα με τον πατέρα του. Το καϊκι τους, ή «Ελπίδα», ήτανε μικρό, παλιό κι έκανε και κάμποσα νερά. Μπογιά είχε να δη χρόνια, τὰ ξύλα του είχανε άρχισει να σαπίζουνε κι έπειδή σπάνια τὸ καθαρίζανε, ή πράσινη μούχλα δεν τούλειπε ποτέ από τὰ πλευρά. Τὰ πανιά του γιομάτα μπαλώματα και τὰ σκονιά δλο κόμπους. Σαν ήτανε καινούργιο έκανε και μεγάλα ταξίδια. Τώρα που πάληωσε δεν ήτανε πειά για μεγάλα πράματα· τὸ πολὺ-πολὺ ὡς τή στεριά πήγαινε για να φέρη ξύλα. Κάποτε έπαιρνε και κανέναν επιθάτη αν δεν ψηφοῦσε κίντυνο.

Κείνη τή μέρα ή «Ελπίδα» ήτανε άραγμένη δίπλα σε μιὰ μεγάλη μπρατσέρα. Η μπρατσέρα ήτανε φρεσκοβαμμένη και τὰ χτυπητὰ χρώματά της λάμπανε στον ήλιο· σκονιά, πανιά, δλα τὰ είχε καινούργια και σαν νάνοιωθε τήν ὡμορφιά της κουνιότανε καμαρωτὰ άπάνω στα ήσυχα νερά. Η «Ελπίδα» στεκότανε δίπλα της δειλιασμένη, δειμένη τούτη στο μουράγιο μ' ένα ψιλὸ σκονιὶ, κείνη με μι ἄχοντρη άλυσιδα.

— Καλέ πατέρα, δέ θα βάλουμε και μεϊς Μάη στο καϊκι μας για τὸν καλὸ τὸ χρόνο; Νά, στην μπρατσέρα κρεμάσανε τὸ στεφάνι, είπε ὁ Μαθιὸς κυττάζοντας με ζήλεια ένα στεφάνι που κρεμῶταν στην κορυφή του κατάρτιου.

Ο πατέρας του άφωσιωμένος κείνη τήν ὡρα να κολληση κάποιον μπάλωμα στο πανι δεν έδωκε προσοχή στα λόγια του. Ο Μαθιός δεν ξεκολοῦσε τὰ μάτια του από τὸ στεφάνι και δέ χόρταινε να κυττάξη κάτι τριαντάφυλλα κόκκινα που λές κ' ήτανε βουτημένα δλα στο αίμα. Τέτοιο στεφάνι λαχταρούσε κι αυτός για τὸ καϊκι τους.

— Καλέ πατέρα, τί λές; Ξαναείπε δειλά.

Ο γέρος σήκωσε τὸ κεφάλι του στενοχωρημένος γιατί δεν του πήγαινε μπρός ή δουλειά και του είπε:

— Μή βλέπεις τί κάνουνε οί μεγάλοι. Αὐτοὶ έχουνε και τὰ κάνουνε. Δέ θα γίνουμε εμεϊς ἴσα μ' αὐτούς.

Μὰ ὁ Μαθιὸς που δεν έννοῦσε να υποχωρήσει του είπε:

— Καλέ πατέρα, σάμπως θα τ' αγοράσουμε τὸ στεφάνι; Νά, ἐγὼ θα γυρίσω από σπίτι σε σπίτι, θα μαζέψω λουλούδια και θα τὸ φτιάσω.

— Ε, ἄη ξεφορτώνου με, μουρμούρισε ὁ γέρος.

Με μιὰς ὁ Μαθιὸς βρέθηκε ὄξω ήξερε κάτι σπίτι που είχανε λουλούδια. Πήγε παντου, μάζωξε ὅσα μπόρεσε, μὰ κόκκινα τριαντάφυλλα στα-

θηκε άδύνατο να βρη. Σαν ξαναγύρισε στο καϊκι ὁ πατέρας του είχε βγη ὄξω. "Εμεινε λοιπον μόνος, αὐτὸ που ήθελε κι αὐτὸς, γιατί ὁ γέρος ήτανε κάμποσο μουρμουριάρης. "Εχυσε χάμω μέσ' απ' τὸ καλάθι που τὰ είχε τὰ λουλούδια κι άρχισε σιγά-σιγά να πλέκη τὸ στεφάνι της πρωτομαγιάς. Κάποτε-κάποτε σήκωνε τὰ μάτια ψηλά και κύτταζε τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα της μπρατσέρας που δεν τὰ χόρταινε. Σε λίγο τὸ στεφάνι ήτανε έτοιμο. Ο Μαθιὸς τὸ πήρε στα χέρια του, τὸ μύρισε και τὸ κύτταξε με προσοχή απ' ὄλες τις μεριές. "Ητανε αλήθεια ὡμορφο στεφάνι. "Αν είχε και κάμποσα κόκκινα τριαντάφυλλα θα ήτανε σαν ἐκείνο της μπρατσέρας. Η έλλειψις αὐτὴ τονέ πίκραινε

— "Ας εἶνε, καλὸ κι αὐτὸ, του χρόνου τὸ κάνουμε καλύτερο, είπε ἐπὶ τέλους παρηγορώντας ὁ ἴδιος τὸν εαυτὸ του.

Καιρὸς τώρα να τὸ κρεμάση. Η θάλασσα ήτανε ήσυχη, τὰ νερά ακούνητα δίχως τήν παραμικρὴ ζαρωματιὰ στην άπανωσιὰ τους. Τήν ὡρα κείνη ὁ ήλιος άναβε πυρκαϊά πίσω από τὸ βουνὸ και τὰ σύννεφα με τις κόκκινες ανταύγειες φαινότανε σά ματωμένα, ἐνῶ τὰ νερά τρεμουλιάζανε σαν σ' ένα άτέλειωτο έρωτικὸ φιλι. Από τὸ μοναστήρι της Αγιάς Φωτεινῆς σβυσμένος έφτανε ὁ αντίλαλος της καμπάνας που σήμαινε τὸν έσπερινό.

Ο Μαθιὸς πέρασε τὸ στεφάνι στο χέρι του κι άφοῦ άγκάλιασε τὸ κατάρτι άρχισε ν' ανεβαίνη σιγά-σιγά. Σαν έφτασε στην κορυφή στάθηκε. "Ενας παπᾶς με μιὰ εικόνα στο χέρια κι ένας διάκος με τὸ Βαγγέλιο βαδίζανε βιαστικά πίσω από τὸν καντηλανάφη με τὸ φανάρι πηγαίνοντας σε κάποιον καϊκι που ήτανε να φύγη για να κάνουνε άγιασμό. Οί άθρωποι παραμερίζανε και βγάζανε τὰ καπέλλα του μπροστά στην εικόνα κάνοντας τὸ σταυρὸ τους. Ο Μαθιὸς έκανε κι αὐτὸς τὸ σταυρὸ του και παρακολούθησε με τὰ μάτια του τὸν παπᾶ ὅσο που προσπέρασε. "Επειτα έβγαλε από τὸ χέρι του τὸ στεφάνι. Μὰ κεί ποι, προσπαθοῦσε να τὸ δέση στο κατάρτι, δεν μπόρεσε να κρατηῆ, ζαλίστηκε, έκλεισε τὰ μάτια του κι άνοιξε τὰ χέρια του.

"Ηταν τόσο ξαφνικό!

Διέγραψε έναν κύκλο στον άέρα, έναν γρήγορο, άστραπιαῖο κύκλο κι έπεσε.

Μιὰ κραυγή, μιὰ πνιγμένη κραυγή άγωνιάς βγήκε απ' τὸ στόμα του.

"Απ' τὸ στεφάνι που κρατοῦσε, μερικὰ λουλούδια σκόρπισαν άνάερα, μερικὰ άγριολουλούδια, ὅμοια με άνθινὰ πουλιά.

Τὸ καϊκι έπαιξε δεξιὰ-άριστερά λυτρωμένο για μιὰ στιγμή από τὸ βάρος. "Ενας κρότος υπόκωφος άντήχησε.

"Από τήν αγορά που είδανε τὸ παιδι να πέφτη, τρέξανε τρομαγμένοι στο μουράγιο. Η κουβέρτα του καϊκιῦ γιομάτη αίματα. Ο Μαθιὸς ψυχομάχαγε και μισάνοιγε τὰ χείλη του. "Από τὰ ρουθόνια του κι από τὸ στόμα του έτρεχε αὐλάκι τὸ αίμα άχνό. Τὰ μάτια του ήτανε ὀρθάνοιχτα, γιομάτα φρίκη. Μπροστά του τὸ στεφάνι σπασμένο, μαδημένο, τὰ λουλούδια σκόρπια. "Ενα τριαντάφυλλο άσπρο πιτσιλισμένο με αίμα άκουμποῦσε στο μάγουλό του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

